

Początek uzasadnienia. H. B. ostatecznie wносиła o zasądzenie od pozwanej J. K. (1) kwotę 23.750 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 czerwca 1995 roku tytułem równowartości przywłaszczonych mebli oraz złotego zegarka firmy dox, zegarka męskiego i damskiego, ze złotą bransoletką, biżuterii złotej, to jest sygnetu męskiego, pary kolczyków, pierścionków, łańcuszków, naszyjnika, 2-ch obrączek, srebrnego łańcuszka, naszyjnika z koralami oraz 6-ciu srebrnych talerzyków. Sąd Rejonowy wyrokiem z 27 września 2013 roku umorzył postępowanie w zakresie żądania wydania rzeczy, a zasądził od J. K. (1) na rzecz H. B. 16.320 złoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2007 roku do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części i zasądził od J. K. (1) na rzecz H. B. 1668 złoty tytułem zwrotu części kosztów procesu i nie obciążył powódki i pozwanej nieuiszczonymi kosztami sądowymi. Apelację od tego wyroku wniosła pozwana, zarzuciła naruszenie artykułu 6 Kodeksu Cywilnego, w związku z 415 Kodeksu Cywilnego poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i bezpodstawne uznanie, że strona powodowa udowodniła poniesienie szkody w związku z działaniem pozwanej, to jest posiadanie szkatułki z biżuterią, podczas, gdy powódka nie udowodniła faktu posiadania owej szkatułki przez pozwaną, a tym bardziej jej wartości, która została oszacowana jedynie na podstawie hipotetycznych założeń zawartych w opinii biegłego, dokonującego wyceny wyłącznie na podstawie jej opisu zawartego w aktach sprawy. Naruszenie artykułu 322 kpc, w związku z 6 Kodeksu Cywilnego przez przyjęcie odpowiedniej sumy tytułem odszkodowania wbrew nie sprostaniu przez powódkę obowiązkowi wykazania zarówno poniesionej szkody, jak i jej wysokości. Naruszenie 233 kpc, które miało wpływ na wynik postępowania, poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego i dokonania jego oceny, z pominięciem istotnej jego części. Te z zeznań świadka S. R., protokołu przesłuchania świadka E. F., zeznań świadka P. P. (1), zeznań świadków B. B., jest tutaj, oraz A. P. (1), w treści zarzutów apelacyjnych wskazuje się okoliczności, które zdaniem skarżącego zostały wadliwie ustalone z pominięciem tych zeznań. Po czwarte zarzuca się naruszenie artykułu 233 1 kpc, poprzez zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przez przyjęcie, że powódka zamieszkiwała u pozwanej od listopada 99 do marca 2001 i w związku z tym, zostawiła szkatułkę z biżuterią u pozwanej, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek bezpośredniego dowodu na tę okoliczność, by wartość poszczególnej biżuterii znajdującej się w kasetce na podstawie hipotecznych założeń, znajdujących się w opinii biegłego sądowego, a co za tym idzie uznanie oceny za wiarygodną w sytuacji, gdy nie ma wystarczających podstaw, aby uznać, iż nawet w przybliżonym zakresie wycena kosztowności odpowiadała ich rzeczywistym wartościom. I w oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżalnego wyroku, orzeczenie, co do istoty sprawy, to jest oddalenie powództwa, obciążenie powódki kosztami procesu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości. W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania. Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I Instancji, przyjmując je za własne i uznając za zbędne powielanie ich treści uzasadnienia. Za bezzasadne uznać należy sformułowany w treści apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy wydanie swobodnej oceny dowodu, czyli artykuł 233 1 kpc. Zgodnie ze wskazanym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodu według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla skuteczności zarzutu naruszenie artykułu 233 1 kpc, nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonań ustaleń faktycznych, odwołujący się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie, w szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd, przy ocenie konkretnych dowodów, uznając braki wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 stycznia 2001 sygnatura akt IV CKN 970/00. Zarzut ten nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych korzystnych dla skarżących ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego. Wbrew stanowisku apelującej ustalenia dokonane przez Sąd I Instancji znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy prawidłowo sposób ocenił zeznania świadków, mianowicie S. R., E., E. C., P. P. (1), B. B. oraz A. P. (2), P. przepraszam. Prawidłowo ustalił, że powódka pozostawiła u pozwanej kasetkę z biżuterią. Sąd Rejonowy oceniając zebrane dowody, szczegółowo wskazał, z jakich względów przyjął, że przedmiotowa kasetka z biżuterią pozostawała w mieszkaniu pozwanej. Najistotniejszymi są zeznania świadków J. K. (2) i S. R., dotyczą, bowiem okresu bezpośrednio poprzedzającego przepadek kasetki, a nadto ci świadkowie są

bliscy obu stronom, niezainteresowani w rozstrzygnięciu. Co do zarzutu drugiego w apelacji jest on bezzasadny. Sąd Rejonowy, bowiem nie przyjmował, jako podstawy do swego rozstrzygnięcia artykułu 322 kpc, ponieważ wysokość szkody uce... ustalił w opor... w oparciu o opinię biegłego. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że to czyni. Znalazło to odbicie w uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy wskazał, że biegły odwołał się do średniej rynkowej ceny złota w popularnych wyrobach biżuteryjnych i ten sposób wyceny zaakceptował w pełni Sąd. Sąd dysponował materiałem pozwalającym na ustalenie wartości biżuterii, która została pozostawiona u pozwanej. Odnośnie zarzutu pierwszego, gdzie zarzuca się naruszenie artykułu 6 Kodeksu Cywilnego, w związku z 415 Kodeksu Cywilnego, to zarzut ten jest również bezzasadny. Stwierdzić trzeba, że Sąd prawidłowo przyjął, że powódka, jako uprawnio... jest uprawniona domagać się zapłaty kwoty równej wartości utraconej biżuterii przechowywanej w kasetce pozostającej w dyspozycji pozwanej. Udowodniła stosownie do artykułu 6 Kodeksu Cywilnego swe roszczenie w znacznej części i Sąd zasadnie przyjął dla oszacowania szkody, że w tej kasetce znajdowała się biżuteria wymieniona w spisie sporządzonym 22 lipca 1999 roku, a potwierdzonym 02 listopada 99, kiedy to odbierała kasetkę od S. R.. Szkoda, jakiej doznała powódka, w związku z zawinionym zachowaniem pozwanej obejmuje wartość przedmiotowej buż... biżuterii, ustaloną stosownie do artykułu 363 2 Kodeksu Cywilnego, dlatego też Sąd Rejonowy w oparciu o artykuł 415 zasadnie uwzględnił w opisanej części żądanie. W związku z tym Sąd prawidłowo do ustalonego stanu faktycznego zastosował przepis artykułu 415. Sąd Rejonowy prawidłowo stosownie do dyspozycji artykułu 100 kpc zdanie pierwsze, orzekł o kosztach procesu za I Instancję. Reasumując należy stwierdzić, że apelacja jest bezzasadna i z mocy artykułu 385 kpc podlega oddaleniu. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie artykułu 98 1, w związku z 391 1 kpc i przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, to jest 13 ustęp 1 punkt 1, w związku z 6 punkt 5.